

gaa, men dette kunde tænkes, og da er det, jeg mener, at denne Tankes eventuelle Gennemførelse bør forberedes.

Det synes mig derfor naturligt og rigtigt, at Staten søgte at faa nøjagtig Besked om, hvilke Kulbeholdninger der er, og hvorledes de kunne flyttes. Det vil kunne ske uden meget stort Apparat, og jeg er sikker paa, at denne Besked vil blive given, naar den søges fra Statens Side, selv om der maaske nok vil være nogle, der ville skjule de virkelige Forhold. Jeg har da tænkt mig den Mulighed — og den samme Tanke er fremkommen under Finanslovsforlagetets første Behandling i Landstinget —, at man nedsatte en sagkyndig Komité. Det er nemlig ikke saa let at vide, hvor Kullene ere henne, det er ikke saa let at kende Kulhandelens meget indviklede Mysterier. Det er yderst vanskeligt for Folk, der ikke have givet sig af dermed til daglig. Jeg kan tænke mig Muligheden af, at man nedsatte en Komité bestaaende f. Eks. af en Kommunalmand, der kendte godt til de kommunale Forhold og særlig var inde i Brændselsforhold, Gas- og Elektricitets-teknik, en Industrimand og en Købmand, der ere velbevandrede i Kulhandelens Mysterier. Uden denne Hjælp bliver det vanskeligt at faa oplyst, hvor Kullene i Virkeligheden ere henne, og det forekommer mig, at hvis man vilde gaa den Vej, skulde man hellere gøre det i Dag end i Morgen, thi nogle faa Dages Forsinkelse vil maaske blive skæbnesvanger. Det forekommer mig ogsaa, at hvis man vil gaa den Vej, kunde man faa paapeget de Farer, der laa først for, de Steder, hvor der virkelig først vilde være Mangler, der betød noget for større Kredse af Befolkningen, og i Tilfælde af, at man skulde blive nødt til at indskrænke sig, kunde det da henstilles til Regeringen, hvad der kunde foretages, dels ved at flytte af Statens egne Beholdninger og dels eventuelt ved at gøre Indgreb i de private Beholdninger. Det er, som sagt, yderst vanskeligt for Statens Embedsmænd at følge de Bevægelser, der her foregaa. Jeg henstiller da til den højtærede Konseilspræsident at besvare de her fremsatte Spørgsmaal og udtale sig om de af mig fremsatte Tanker.

Konseilspræsidenten (Klaus Berntsen): I Anledning af den til mig fra det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) rettede Forespørgsel skal jeg udtale, at saa vidt mig bekendt er der ikke i Øjeblikket Kulnød her i Landet, men da vi ere afskaarne fra al Tilførsel af Kul fra England,

som har Hovedleverancen af Kul til Danmark, er det naturligt, at det Spørgsmaal kommer op, hvad der bør ske i Fremtiden for at komme saa let som muligt over den forhaandenværende Vanskelighed. Jeg skal da sige til det ærede Medlem, at jeg ved i Øjeblikket ikke noget bedre Raad end det, at man overalt anvender den størst mulige Økonomi med de Kulbeholdninger, man sidder inde med, og da Ministeriet har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, have forskellige Ministre henvendt sig til de Institutioner, der sortere under vedkommende Ministre, og have anmodet dem om at økonomisere saa meget som muligt med de Kulbeholdninger, de for Tiden have liggende. Dette gælder Statsbanerne, Marinen og forskellige andre Institutioner, og denne Henstilling er selvfølgelig tagen til Følge. Angaaende de private Baner vil jeg sige, at det er mit Indtryk, at disse have sikret sig de fornødne Kul for et længere Tidsrum, og hvad Statsbanerne angaar, skal jeg oplyse, at man i de sidste Dage har gjort en Bestilling paa Briketter, idet man endnu kan faa saadanne tilført fra de tyske Kuldistrikter, saa hverken hos Statsbanerne eller Statens andre Institutioner eller hos Privatbanerne er der i Øjeblikket Kulmangel. Det er mig bekendt, at flere Kommunalbestyrelser, deriblandt Københavns, have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og sikkert ogsaa ville gøre, hvad de kunne, for at økonomisere. For det private Forbrug er Forholdet for saa vidt heldigt, som man gaar Foraaret i Møde, og der er mange, baade af private og andre Virksomheder, hvor man kan anvende andet Materiale end Kul, idet man i ikke ringe Udstrækning kan anvende baade Tør og Brænde, som vi heldigvis endnu have rigeligt af her i Landet. I hvert Fald er jeg overbevist om, at der af Brænde vil være betydelige Beholdninger til Raadighed, som kunne faas til Købs.

Jeg mener derfor, at man ikke skal gøre Faren større, end den er. Men hvor længe Strejken i England vil vare, ved ingen, og selv om den i heldigst mulige Tilfælde kan ende i Løbet af 8—10 Dage, vil der selvfølgelig gaa maaske et Par Uger, inden man kan vente Udførsel fra England til andre Lande, idet det er en Selvfølge, at England søger først for at forsyne sig selv saa rigeligt, som det er nødvendigt, før der sker Udførsel til andre Lande. At lægge Beslag paa private eller kommunale Beholdninger vil jeg meget fraaade. Det er et farligt Eksperiment